

PÁLYATÁRS – GRÜNWARD BÉLA

Az igazi rendezvényszervező sohasem pihen

Olyan óriási sikert aratott Debrecenben az I. Hagyományteremtő Pincérbál, hogy még azon az estén arra kérték az ötletadó Grünwald Bélát, azonnal kezdjen hozzá a második megszervezéséhez. A siker remélhetőleg arra ösztönzi az életműdíjas éttermi mestert, hogy továbbra is a szakma összefogása érdekében kama- toztatja a bál sikerét. Ez pedig jó alkalom arra, hogy egy kicsit részletesebben megismerjük élettörténetét.

Az életműdíjas éttermi mester, Grünwald Béla jelenleg rendezvénymenedzserként dolgozik a Debreceni Campus Nonprofit Közhasznú Kft.-nél, és tizenöt év kivételével – amikor a Gördülőcsapágó Művek protokoll főnöke volt – egész életét a vendéglátásban töltötte el.

Régi vendéglátós családból származik, és mivel három fia közül az egyik szintén a pincér hivatást választotta, elmondható, hogy már a negyedik generáció dolgozik a szakmában.

– Szakiskolámat Debrecenben végeztem el, és az Arany Bika szállóban voltam tanuló a hatvanas években, ahová akkoriban csak nagy protekcióval kerülhettek az emberek. De mivel már a nagyapám is a szakmában dolgozott, ezért kaptam bizonyítási lehetőséget – pedig nem is ez volt az álmom. Én inkább vegyipari technikumban szerettem volna folytatni a kitűnően végzett iskolámat, de apám kézen fogott, és elvitt az Arany Bikába. Ahol szép karriert futottam be, már 18 éve-

sen főpincér lehettem. Tizenöt évig az volt az életem.

A másfél évtizedes protokoll főnöki kiterő után ismét egy híres debreceni vendéglátóhely, a Városháza Étterem következett a szakmai pályán, amelynek vezetője volt.

– *Mivel segítette a munkáját a családi hagyomány?*

– Már otthon megtanultam azt az alázatos tiszteletet, amivel a jó pincér viseltetik a vendége iránt. Én már ezt egy pillantásról meg tudom ítélni, és akiben nem látom ennek a szikráját sem, abból nem lesz jó pincér. Ezt kellene az iskolában megtanítani – de éppen ezt a készséget nem lehet. Én mindig ezt láttam, ezt is adtam tovább a következő generációknak.

– *Fiaiból csak az egyik volt fogékony erre a szakmára?*

– Igen, a másik fiam zongoraművész, tanít az egyetemen, a harmadik pedig fodrászként helyezkedett el. Aki folytatja a családi hagyományt, az jelenleg folyami hajón dolgozik Strassburgban, de például a Városháza Étteremben együtt is álltunk a vendégek asztalánál.

– *Túl a kollégák lelkes dicséretén, miből gondolja, hogy valóban sikeres volt a bál?*

– Régebben, még tanuló koromban nagyon sok bálon vettem részt az Arany Bika szállóban, de ilyen méltóságteljest már régen láttam. A kollégák az alkalomhoz illő tisztelettel viseltettek egymás iránt, és ami a legfontosabb célom volt, egymás megismerése, azt is sikerült elérni.

A korábban egymást személyesen nem ismerő kollégák odaültek egymás asztalához, beszélgettek, telefonszámot cseréltek, találkozókat beszéltek meg, és persze azt is, hogy a második pincérbálon is részt vesznek. Se egy hangos szót nem hallottam, se oda nem illő viselkedést nem tapasztaltam – pedig korlátlan ital fogyasztás volt a belépő árban.

– *Születtek-e konkrét eredmények?*

– Ha már egyszer ilyen jól egymásra találtak a kollégák, akkor a szakma régi hagyományainak védelme érdekében érdemes összefogni a kollégákat. Azt tervezzük, hogy közösen részt veszünk a szakmai versenyeken, és a jobb érdekképviselő érdekében az MNGSZ Hajdú-Bihari régióján belül önálló szervezetet alakítunk meg.

SZ. K.